

=====

" v e r e n i g i n g "

" O R D E D E R V E R D R A A G Z A M E N "

" Giro no. 468874 t.n.v. de Penningm. der "ODV" Den Haag "

" Uitsl. voor verslagen en abonn.: DOVENETELWEG 57^a 2555 TD Den Haag t. 684541 "

" Secretariaat: TALINGLAAN 21 2566 VN Den Haag t. 634101 "

=====

W E E K B L A D

25e jaargang nr.34

nadruk verboden

1 mei 1981

x in de kantlijn betekent de vraag

- " " " " het antwoord

Goeden avond vrienden.

Wij zijn, zoals u bekend zal zijn, niet alwetend of onfeilbaar en verwachten dan ook dat u nadenkt over het onderwerp dat U aan het begin van dit verenigingsjaar voor deze avond ter discussie hebt gesteld onder de titel

H E T S P I E G E L E N D L I C H T
 =====

Met een dergelijke titel kun je natuurlijk alle kanten op, dat is wel duidelijk. Er bestaat een oud esoterisch verhaal waarbij mensen achter een muurtje zitten. Er schijnt wel licht, maar zij kunnen dit niet direct zien. Tussen hen en het licht bewegen zich nu allerhande zaken voort.

Wat die mensen zien zijn alleen maar schaduwen op de muur. Maar voor hen is dit de werkelijkheid. Want wat er werkelijk is kunnen zij al even min zien.

Wanneer wij spreken over het goddelijke licht - en wie doet dit op zijn tijd niet - spreken wij daar over alsof wij het zouden kennen en er kind aan huis mee zouden zijn.

Soms tonen wij zelfs enige neiging tot renommeren in de zin van een vanacht was ik uitgetreden en zat in het licht. Maar wij spreken dan over een verschijnsel dat voor ons beleefbaar en kenbaar is.

Wanneer je de werkelijkheid zoekt van de goddelijke wereld dan komt er een ogenblik dat je iets ontmoet dat men wel het verblindende licht noemt: iets waarvan je de aanwezigheid misschien nog wel kunt bespeuren, maar wat je niet kunt "zien". Het is een kracht die op de een of andere wijze wel aanwezig is, maar die je niet kunt bevatten, omvatten. Iets waarvan je soms wel het een of ander ervaart, maar dat toch altijd een raadsel blijft.

Deze titel, het spiegelende licht, heeft te maken met die grote werkelijkheid:

Er is ongetwijfeld een god. Maar het is geen god die wij kunnen kennen. Er is ongetwijfeld een werkelijkheid die totaal anders is dan alles wat wij ooit hebben leren kennen of zullen leren kennen in de sferen of

in de materie.

Maar wij leven in onze wereld, of dit nu een geestelijke is of een stoffelijke. Je kunt wel zeggen " ik leef met God in de hemel ", maar wanneer iemand een paar kilo op je tenen laat vallen, zo verwed ik er alles onder dat je onmiddellijk een zeer stoffelijke krijgsdans begint uit te voeren.

Want dat is jouw wereld die je beïnvloedt, ook wanneer zij mogelijk niet de onveranderlijke werkelijkheid is. Waarop er natuurlijk heel wat mensen onmiddellijk aan komen dragen met begrippen als begoocheling en uitroepen" dit alles is maya en daarvan dien je je geheel los te maken."

Maar met die kilos die je tenen beledigen wordt dat opeens heel erg moeilijk. Je kunt eenvoudig niet alle begoocheling terzijde zetten, ook wanneer je soms begint te beseffen dat veel van hetgeen je werkelijkheid noemt in feite alleen maar een droombeeld is.

Onze wereld moet een deel zijn van de werkelijkheid die achter het verblindende licht bestaat. Hoe zou zij anders kunnen bestaan? Zeker, er zitten mogelijk wat dias tussen de bron van het werkelijke licht en datgene wat wij onze wereld noemen. Maar zonder dit licht zou onze wereld voor ons niet kunnen bestaan.

En alles wat wij zien, hoeveel schijnvormen en misinterpretaties er ook aan verbonden zijn, kan niet anders dan iets weerkaatsen van het werkelijke licht en van datgene wat wij nooit werkelijk zullen kunnen aanschouwen - zeker niet zolang wij nog leven in werelden.

Dan komen wij als vanzelf terecht bij het spiegelende licht. Wanneer ik mij beroep op God en mij een wezen daarbij voorstel - al is dit maar een wolk - dan heb ik zeker geen beeld van de werkelijke kracht, van de werkelijke God.

Maar iets van die werkelijke God zal in dit beeld toch weerkaatst zijn: al wat ik zie en ik ken weerspiegeld iets van het werkelijke licht, iets van de eeuwigheid waarmede ik verbonden ben.

Ik heb natuurlijk mijn oordelen. Zeker, dat kennen wij allen. En al duizend malen hebben wij het u gezegd: wij spreken van links en van rechts, van goed en van kwaad. Maar bestaan die waarden wel werkelijk?

Het zijn eenvoudig projecties die behoren bij onze wereld. Maar als er projecties zijn die behoren bij onze wereld, zo is het het eeuwige het werkelijke licht, dat ook deze dingen mogelijk maakt.

En dat betekent dat het weerspiegelende licht voor mij kenbaar kan worden uit al wat er bestaat, uit goed zowel als uit kwaad, uit links zo goed als uit rechts. Dus uit alles wat maar kenbaar is, alles waarin je dit probeert en wilt.

Misschien is dit een benadering die de meeste mensen wat absurdistisch zullen vinden. Want je hebt als mens nu eenmaal te rekenen met de feiten van het menszijn.

Maar je kunt de dingen op vele verschillende wijzen benaderen. Er is bij u op het ogenblik b.v. grote werkeloosheid. Maar wanneer ik zie naar de betekenis daarvan en beseft hoe vele dingen die men voor medemensen zou moeten doen ongedaan blijven, ben ik vanuit mijn wereld geneigd om te stellen dat ik door een dergelijke ontwikkeling de onderlinge verbondenheid van de mensen eerder veel sterker wakker zie worden. Voor mij is het een mogelijkheid om meer te werken, juist omdat er economisch gezien minder werk te doen is. Want nu kun je meer mensen gaan helpen, meer dingen gaan doen die voor je medemensen werkelijk belangrijk zijn.

Ik zie de mensen op aarde bidden. Soms liggen zij uren geknield, de armen uitgestrekt, hun ziel en al, alle gedachten en gebeden, uitzendende naar die god waarvan zij menen iets af te weten.

Ik zeg tot mijzelf dan: het is misschien niet veel, wat zij zo doen.

Ik zie mensen medemensen helpen. Voor mij is tussen deze zaken geen verschil. Ik zie er echter geen benadering van God in, maar eerder twee verschillende facetten van het bestaan waarin voor mij dat spiegelende licht kenbaar weerkaatst wordt.

Of degenen die de ene weg volgen of de andere nu meer of minder of minder t.a.v. elkaar? Ik kan het niet beoordelen, want voor mij is dat zelfde licht in alle dingen - ook al beseft ik dat niet altijd en overal even goed.

Het zoeken naar het licht is voor ons gelijktijdig het zoeken naar de weerkaatsing van dit licht in het kenbare. Want het licht zelf onttrekt zich aan ons kennen, ons kunnen, ons vermogen tot beseffen.

Wij kunnen niet met het ware licht werken, want het zou ons verteren. Wij kennen het ware licht niet, want op het ogenblik dat wij ons daarheen wenden zijn wij verblind, verdoofd en niet meer in staat te reageren, laat staan bewust waar te nemen en te reageren.

En als wij ons vermogen bezien, zo is dit in verhouding zelfs tot de weerkaatsing van het werkelijke licht zo klein dat wij overrompeld zouden worden door de tijdloze kracht die altijd en overal in een ons overmeesterende sterkte aanwezig is.

Toch kunnen wij het ervaren. Ik stel: je kunt God niet werkelijk ervaren of kennen, maar soms kun je de schaduw van zijn wezen zien. Ik stel: je kunt geen oordeel vellen omdat je niet het vermogen hebt de waarheid te zien. Maar voor jezelf kun je je oriënteren aan de weerkaatsing van het licht zoals deze zich in vele vormen steeds weer aan je zal tonen.

Ik stel: De werkelijkheid van het licht en de kracht daarin geborgen is voor ons onmetelijk. Ik kan die kracht niet zien of verdragen. Maar toch zie ik soms schaduwen van die werkelijkheid en zelfs daaruit weerkaatst naar mij nog zoveel van die kracht, zoveel van dat licht dat ik daarvan nog veel kan absorberen.

Zoveel, dat ik sterker kan worden door de schaduw, terwijl ik niet meer in staat zou zijn te denken, te werken, kracht te ontleen aan de onverhulde werkelijkheid.

Alleen het verborgen aangezicht maakt beseft voor ons mogelijk. Dit is nu eenmaal het wezen van de mens, het wezen ook van de geest die behoort tot de mensheid. Zoals het ons eigen is dat wij leven in werelden van tegenstellingen.

Op zichzelf is dat niet erg. Het geeft ons immers de mogelijkheid te zoeken, ons te richten, om vollediger te worden ook. Maar kunnen wij hoe dan ook werkelijke eenheid zonder enige diversiteit beseffen of zelfs maar het wezen daarvan ook maar enigszins begrijpen?

Wij, die wanneer wij eerlijk zijn moeten toegeven dat wij steeds ook tegen onszelf nog verdeeld zijn, kunnen wij zonder enige aarzeling, zonder enige vraag, zonder directe uiting iets begrijpen?

Ik dacht van niet. En toch is dit, zover wij maar na kunnen gaan, het wezen, de werkelijkheid van het ware licht. Want het werkelijke licht is kennelijk één, ondeelbaar. Het is de perfecte harmonie, het perfecte evenwicht mogelijk ook. Maar het is ook een wereld, waarin de eenheid betekent dat er geen verschillen zijn, dat er geen tegenstelling zoals wij die kennen bestaan.

Het is volgens mij een wereld waarin het zijn het zijn is, en verder niets. Wanneer dit zich weerspiegelt en weerkaatst in alles wat wij onze wereld plegen te noemen dan worden zij ons echter wel bewust van kwaliteiten die in dit geheel moeten bestaan - maar nimmer van het geheel zelf.

Het weerspiegelende licht brengt ons tot allerhande erkenningen. Soms schijnt het ons vanuit onze eigen wereld te benaderen, zij het uit de zon of de planeten danwel vanuit een verre kosmos. Soms lijkt het eerder te komen van uit een geestelijke wereld of vanuit het onbekende

waardoor ons blijkt dat wij niet geheel vrij zijn, dat door onbekende invloeden opeens onze reactiewaarden en waarderingen verschoven zijn.

Want voor ons tellen alleen de gebroken lijnen die wij kunnen zien. Wanneer je helder wit licht neemt en het door een prisma laat vallen zie je opeens alle kleuren van de regenboog. En soms, wanneer je erg goed oplet zie je in dit geheel mogelijk nog lijnen die iets zeggen omtrent de materie die in de lichtbron aanwezig is.

Maar wanneer dit op aarde zo is is mogelijk de diversiteit die wij menen te beleven alleen maar een gebroken weergave van de werkelijkheid. Dan is al datgene wat wij beseffen, alles waarmee wij werken, niet de gehele werkelijkheid, maar slechts een klein breukdeeltje er van.

Wanneer wij mogelijk eens in bewustzijn door de heer van een straal worden meegevoerd naar een nieuwe orde, een nieuwe tijd, zo kunnen wij niet eens met zekerheid zeggen, dat die heer waarlijk bestaat, dat hetgeen wij beleven de waarheid is.

O, het is onze omgeving, het is de wijze waarop de weerkaatsing van de werkelijkheid ons treft. Dat is waar. En wanneer wij die weg dan volgen zullen wij misschien ook beter dan voorheen beseffen, dat er meer is, dat het anders is ook dan wijzelf dachten en menen te zien dat de kosmos is.

Maar kun je iets definiëren en? Wanneer alle heren van wijsheid direct inwerken op U, zal er in u een weten ontstaan dat zo groot is, een besef dat zo omvattend is, dat er geen mens meer is die nog kan begrijpen waar het vandaan komt.

Maar zelfs dan zult u nog niet de waarheid kunnen beseffen, kunnen weten. Want de waarheid is meer dan al wat de heren van wijsheid u kunnen geven, deze wezens die uiteindelijk zelf alleen maar schaduwen zijn, geworpen door het eeuwige licht op de wand die wij tijdelijk onze werkelijkheid noemen.

Wat moeten wij dan aan met alle openbaringen, met alle zekerheden en alle profetien? Wat moeten wij beginnen met alle invloeden die uit de kosmos aan komen snellen, wat moeten wij doen met hetgeen zich mogelijk openbaart aan ons zo dadelijk op het wessacfeest?

Wij zullen er mee moeten leven, wij zullen er mee moeten werken. Nogmaals, de volledigheid, de totaliteit kunnen wij niet bevatten, begrijpen, laat staan er mee werken. Wij kunnen de volle waarheid niet eens verdragen.

Wij kunnen alleen maar werken met kleine delen er van. Met kleine en beperkte werkelijkheden. Zelfs wanneer wij beseffen dat er één bron moet zijn, zijn de krachten voor ons nog dermate verschillend, dermate imponerend ook, dominant, dat wij er beter aan doen die krachten voorlopig te lezen zoals zij voor ons zijn.

Ik weet niet, of u ooit iets hebt gehoord over of iets beleefd hebt van een wessacfeest. Het is uiteindelijk een bijeenkomst van enkelen in de stof en zeer velen in de geest.

Er zijn voorstellingen van gemaakt die zelfs ongeveer juist zijn wanneer je het geheel vanuit een zuiver stoffelijk standpunt beziet. In het centrum van alles bevindt zich een soort altaar. Maar wat is de zin van een altaar, een soort offerplaats? Wat wordt er geofferd? Wij weten het niet.

Wat is de werkelijke zin van dit alles? Wij weten het eigenlijk niet. Maar wij weten dat het brandpunt van ons aller streven en denken tijdens het feest is gericht op het altaar, op die ene plaats.

Het is of wij voor een ogenblik proberen uit onze krachten een spiegel te maken waarin het licht zelve zich kan weerkaatsen. Maar wij zijn onvolledig, ook wij.

Zelfs wanneer de hoogste krachten, alle boedda's, alle christusdragers te samen, alle meesters van de verschillende tijdperken te samen komen zo kunnen zij niet veel meer doen dan een spiegelend vlak veroorzaken dat het licht uiteen doet vallen in vele verschillende stralen en vele verschillende werkingen.

Wanneer wij het dan bezien zo zeggen wij: wij herkennen het weer. Er is een witte lichtstraal die neervalt in het centrum. Want wij beseffen wel, dat er iets is.

Wij kijken daarnaast en wij zien allerhande wervelende kleuren en lijnen, zien verschillende golven, pilaren van licht die zijn opgebouwd, elk met een eigen kleur, een eigen invloed.

En angstvallig vergelijkende en bestuderende zeggen de leden van de raad, de meest wijze: Zo zal het zijn op de wereld. Maar waarom eigenlijk? Toch blijkt dat een groot deel van die prognoses altans voor een deel juist zijn. Ongeveer, maar nooit exact.

Toch blijkt dat die invloeden die worden afgelezen redelijk in overeenstemming zijn met een ontwikkeling die zich ook op uw aarde afspeelt. Wat meer is: er zijn bepaalde werkingen en kleuren die ook bepalend zijn voor ontwikkelingen en gebeurtenissen in verschillende sferen, tot zelfs in de geen vorm kennende sferen toe waarin golven van licht de enige werkelijkheid en communicatie zijn tussen hen die daar vertoeven en bepalend zijn voor al wat zich daar afspeelt.

Maar er is één bron en niet vele. Er is één werkelijk licht. Al het andere is een weerspiegeling, een gebroken weerkaatsing van de werkelijkheid.

Wij echter leven in een wereld die eveneens een gebroken weerkaatsing van de werkelijkheid is waartoe wij toch behoren. Iets wat moeilijk is te aanvaarden voor een mens.

Een mens redeneert nu eenmaal, dat twee en twee altijd vier is. Zolang hij telt met zijn stoffelijke mogelijkheden is het waar, maar zelfs in een komputer kan door het programma daarvan twee en twee al weer heel iets anders gaan betekenen. Dan is de uitkomst niet meer een zog. redelijke, maar vloeit zij voort uit het systeem.

En wat weten wij van het systeem van de werkelijkheid af? Al onze erkende waarden en benaderingen zijn uiteindelijk maar dubieus, geen onantastbare zekerheden, eerder zijn het mentaliteitskwetsiesm waardoor een tijdelijk werkelijkheidsbegrip ontstaat dat enige tijd zal kunnen worden gehandhaafd.

Als je het zo stelt is een gebeurtenis als Wessacfeest - iets wat naderbij komt en mogelijk daardoor op het ogenblik wel mijn bijzondere belangstelling heeft - eigenlijk niets anders dan een pogen de betekenis te zien van de werkelijkheid door degenen, die daar alleen maar enkele fragmenten van zullen kunnen ervaren.

Wat betekent dat de uitstorting van kracht op het altaar in feite niet eens geheel werkelijk is. Het betekent dat zij alleen maar een vage weerspiegeling is van iets wat zou kunnen zijn wanneer wij meer zouden zijn.

U vindt dit alles waarschijnlijk wel erg filosofisch. Zoals ik al heb aangeduid: wanneer je leeft in de hoogste sfeer is het heel goed mogelijk dat een paar kilogrammen die opeens hard op je tenen vallen je opeens brengen tot een niet bepaald geestelijke en nogal felle verbale uiting.

Onze werkelijkheid is onze onvolledigheid. Het weerspiegelend licht waarin wij leven is de werkelijkheid niet. Het is maar een vage benadering van iets, wat eens voor ons werkelijk zal kunnen zijn wanneer wij eens vrij zijn geworden van alle voorstellingen en beperkingen die ons zijn ingelegd door alles wat ons ik als schim in het weerspiegelende licht benadert.

O, zeker, wij bouwen onze tempel voor God, maken van onszelf de bouwstenen en hopen dat eens de werkelijkheid ook op aarde zal leven.

Maar is dit mogelijk? Wanneer een flits van de werkelijkheid doordringt in dit heelal is er alleen nog maar een enkele verterende lichtflits. En wat overblijft is de entropie van het niet meer bewust-zijnde.

Neen, ook daar werken wij met spiegelbeelden. Wanneer wij doordringen tot het slot van de waarheid en uit de vele poorten de voor ons enig juiste proberen te zoeken, zo zoeken wij naar ons begrip van het licht, van de waarheid, de volledige wijsheid.

Maar die is overal aanwezig. De weg die wij volgen wordt bepaald door de wijze waarop wij de weerkaatsing van het licht ondergaan. Het is de spiegeling waarmee wij ons bezig houden, niet met de feiten van de werkelijkheid.

Maar wanneer wij eens zoverkomen dat wij in staat zijn onze wereld en alle andere sferen samen te vatten, is er een systeem te vinden, een samenhang die wij beseffen ook al kunnen wij die niet altijd volledig uitdrukken.

Dan denk ik: het ene ogenblik is mijn werkelijkheid scherp, een volgens ogenblik vervaagt zij weer. Is de werkelijkheid die ik meen te zien een soort fatamorgana, een door het spiegelende licht tijdelijk opgeroepen beeld van iets wat elders toch wel werkelijk bestaat?

Ik heb het gevoel dat dit waar is. U leeft in een wereld, waarin op het ogenblik enorm veel problemen bestaan. Ik ben dit met u eens. Maar zijn die problemen nu werkelijke problemen?

Of is het alleen maar de manier waarop wij de dingen zien? Het is maar een vraag. Ik heb voor mijzelf altijd het gevoel gehad - en zal dit nog wel even blijven behouden - dat al die moeilijkheden, uw problemen, zullen verdwijnen op het ogenblik dat de mensen op een andere wijze het gebeuren gaan bezien, begrijpen en beleven.

Misschien vergis ik mij echter want ook ik leef vanuit een wereld en een besef dat vanuit de spiegeling van het werkelijke licht is opgebouwd, al meen ik soms iets van het werkelijke licht als een koestering te ervaren.

O, ik durf mij nog niet om te wenden omdat ik weet nog niet rijp genoeg te zijn om de werkelijkheid te aanschouwen.

Er zijn werelden met afgronden. Werelden die gevuld schijnen te zijn met demonen, vlamme meren, dode wouden waarin alle kleur schijnt te vervagen en alleen nog maar de kilte overblijft van een onbekende duistere grot vol van onbestemde dreiging.

Let wel: ik heb die werelden betreden. Ik ken ze. Maar zijn zij "echt"? Want op het ogenblik dat ik denk aan het licht en de kracht van mijn wereld is er opeens om mij de warmte van deze eigen wereld die de kilte van de grotten verdrijft.

Ik zie dan nog wel entiteiten, maar niet meer torenende rotswanden of meren van vloeibaar vuur die mij op mijn weg schijnen te belemmeren. En er is geen monsterheir mee dat mij aanvalt.

Zijn al die dingen misschien de dromen die wij dromen omdat wij de werkelijkheid, ook die omtrent ons eigen wezen, niet kennen? Wanneer ik in mijzelf het licht ken, in mijzelf de kracht gevoel, zo zijn ook dezen wellicht weerkaatsing.

Maar die weerkaatsing is dan in ieder geval sterk genoeg om andere schimmen, andere weerkaatsingen, teniet te doen. Want indien in alle dingen het werkelijke licht weerkaatst wordt, zo is het voor mij voldoende om dit te beseffen om voor mij alles tot een deel van dit licht te maken.

Ik ben in lichtende werelden geweest. Degene die ik sindsdien achter mij heb gelaten zijn vol dromen en vormen, met vijvers vol stilte, bossen als tempels, bergen die in een ijle vaagte spreken van onvoorstelbare wijsheid.

Ik ben geweest in werelden waarin alleen nog de vibraties over en weer spelen, je gehele wezen doen weenklinken alsof het een smaar is die aangeslagen wordt door een onbekende hand. Ik heb de vreugden gekend die daar bestaan en leef nu in een wereld, waarin alleen het licht nog een siddering is, zonder kleuren zich variërende en sprekende van verscheidenheid en toch altijd weer terugklinkend naar eenheid en oneindigheid.

Maar wanneer ik mij denk in een andere wereld leef ik nog steeds in die andere wereld. En toch: alles wat ik ken in mijn wereld bestaat in de uwe ook, evengoed als in de meest duistere wereld die ik ooit betreden heb.

Waarom dan dat verschil? Misschien zijn wij niet in staat, de weerkaatsingen van de werkelijkheid te beleven als eenheid of tenminste weer tot een geheel samen te voegen.

Want er is één kracht, één werkelijkheid, één licht en één leven.

Wij kunnen het niet ervaren omdat wij nog altijd denken in tegenstellingen, in persoonlijkheden, in fouten en deugden. Maar die dingen zijn een droom.

Een droom waarin wij moeten leven, zeker. Een droom waaraan wij moeten beantwoorden om niet geheel tenonder te gaan aan onze eigen angst-dromen.

Maar de werkelijkheid is een en hetzelfde: het licht. Het licht dat weerspiegeld wordt, weerkaatst en daardoor onze werelden doet ontstaan met alle mogelijkheden, alle wegen en al wat daarmee verbonden is.

Uw wereld wordt binnenkort weer getroffen door een golf van rood licht en wij zien de gewelddadigheid weer opslaan, zien conflicten en onbegrip, opslaaïenden hartstochten ook, aan alle kanten.

Maar hetzelfde wat zo negatief en destructief is kan met een andere beschouwing opeens opbouwend en lichtend zijn. Het geweld dat wij vrezen kan misschien, wanneer wij anders denken, op eens omslaan in die samenwerking waardoor ook voor u vrede en harmonie geschapen worden.

Het is niet het licht dat de mensheid dwingt. Het is niet een vreemde kracht uit de kosmos, die even het lot van de wereld zal bepalen. Het is het besef van de mens. Het besef van het menszijn. Het besef ook van het ego, in welke wereld het ook vertoeven moge. Dit zal uitmaken, wat er beleefd wordt.

En wanneer wij het licht in zijn geheel altans proberen te aanvaarden, wanneer wij zoeken naar de weerkaatsing van dat licht in alle dingen die wij ontmoeten, voortdurend zoekende naar hetgeen voor ons licht is, ik zeg u, dat uw wereld meer lichtend wordt.

De volledigheid, de werkelijke eenheid van al die dingen zullen wij misschien nooit kunnen bereiken in dit bestaan. Dat zal misschien eens mogelijk zijn in een ander leven of een andere wereld.

Maar onze mogelijkheden zijn er. Voorwaar ik zeg U: het koninkrijk Gods is in Ulieden. De werkelijkheid van het licht is in u. En al wat je beleefd is niets anders dan de weerkaatsing daarvan.

Breng de weerkaatsing van het licht tot een aanvaardbare eenheid voor jezelf en je leeft vanuit het licht dat in je is, je bent deel van dit Koninkrijk Gods.

Zeker, het is erg simpel en eenvoudig. Velen vinden het eerder van belang te overwegen wat er kan gebeuren wanneer de H.M. gaat staken, wat er gebeuren zal wanneer er een verandering komt in het nederlandse arbeidsklimaat of wat er gebeuren zal wanneer er een ander kabinet komt.

Je kunt je al die dingen afvragen, maar verandert het werkelijk dan iets? In wezen niet. Want het zijn maar uiterlijkheden. Al die dingen zijn van geen betekenis tenzij wij ons daardoor laten leiden en overrompelen.

Er is één eeuwigheid -- of moet ik zeggen tijdloosheid? want dat is naar ik meen beter. Er is één licht, één kracht, ondeelbaar, onvoorstelbaar.

En in alle dingen, ook in de arbeidsmoeilijkheden, eeg -onderhandelingen of wat u maar op de voorgrond wilt stellen is dit licht aanwezig -- maar weerkaatst, gebroken. Schaduwspel van de werkelijkheid.

Wanneer wij weten dat wij kijken naar een schaduwspel kunnen wij misschien ook iets vermoeden omtrent de werkelijkheid. En hoemeer wij de werkelijkheid leren vermoeden en begrijpen welke eenheid er bestaat zullen wij die ook ervaren als achtergrond van alle verdeeldheid en tegenstelling.

Hoe sterker wij dus innerlijk zullen zijn en hoe groter ook de innerlijke vrede, de kracht en de harmonie zullen zijn die voor ons te vinden zijn in het geheel van het voor ons kenbare.

Dit is alleen maar een inleidende beschouwing. Dat is wel duidelijk, want je kunt over het weerkaatsende licht zoveel zeggen. Je kunt spreken over de invloed van elke straal afzonderlijk of over al die kleuren die dan toch het gebeuren op aarde zo vaak en zo danig beïnvloeden.

Maar eigenlijk zijn het alles maar deelverschijnselen. Wanneer je alles herleidt kom je steeds weer terecht bij de ene werkelijke kracht, bij het ene werkelijke licht.

Wij kunnen spreken over de zwakten die in ons leven of over de kracht die wij, soms geheel onverwacht, in onszelf vinden. Maar laat ons dan beseffen, dat ook dit niets anders is dan de spiegeling van de werkelijkheid, de weerkaatsing van de éne kracht, het éne licht.

Laat ons beseffen, dat niemand van ons hulpeloos is, dat niemand van ons de slaaf van een noodlot is, dat niemand van ons schuldig kan zijn dan tegenover zichzelf, dat niemand van ons deugden kan bezitten dan in eigen ogen.

Laten wij beseffen dat wij deel zijn van het ene licht en trachten dit licht in onszelf wakker te roepen, ook al kunnen wij het niet aanschouwen. Laat het licht in ons dan maar zijn eigen schaduwen werpen, schaduwen van verdraagzaamheid, van begrip, saamhorigheid, van kracht tot genezen, tot troosten, tot helpen.

Wanneer wij daar toe komen zullen wij misschien langzaam maar onophoudelijk leren gevoelen wat het licht is dat zich weerkaatst in onze voorstellingsvermogens, in ons denken en onze wereld, omdat wij het geheel nog niet kunnen bevat en.

Na de pauze zal ik op alle commentaren, vragen, opmerkingen in dit verband gaarne ingaan. Voorlopig echter dankk ik U voor uw aandacht.

—0—0—0—0—0—0—0—0—0—

Goeden avond, vrienden. Blij u nog allen aanwezig te zien. Wij zullen nu zien, wat u in te brengen heeft aangaande mijn inleiding aangaande het spiegelende licht.

x Jezus zegt: de lamp van het lichaam is het oog. Wanneer het licht straalt is er geen duisternis in de mens. Wel licht bedoelt hij? Is er dan geen spel van licht en duisternis meer, ozo noodzakelijk voor onze ontwikkeling?

- Het innerlijke licht dat straalt wordt tot een licht dat je in de gehele wereld weerkaatst ziet. Er zijn nog wel verschillen, maar geen duisternis meer. Er zijn nog wel verschillen, er is licht en schaduw, waardoor voor ons de mogelijkheid tot kennen aanwezig blijft.

Maar er is geen duisternis meer, geen angst, geen ondoordringbaar geheim. Ik meen, dat Hij dit heeft bedoelt. EVoldoende?

x De schaduwen van het licht zijn voor ons werkelijkheid. Wat is volgens u de weg die wij moeten gaan om die schaduwen juist te interpreteren en daardoor juist te leven?

- U vraag veel van mij. Elke mens zal natuurlijk zijn eigen weg moeten gaan. Maar wanneer je de schaduwen juist wilt leren interpreteren moet je allereerst beseffen dat zij een kenbaar worden van het licht betekenen voor jou.

Wanneer je dit eenmaal beseft zul je niet meer oordelen en veroordelen. Dan zul je de wereld kunnen aanvaarden zoals zij is en jezelf kunnen aanvaarden zoals je nu bestaat.

Een mens die zichzelf niet kan aanvaarden probeert te ontkomen aan en oordel dat hij over zichzelf gesproken heeft en gaat daardoor bijna altijd in de richting van het duister, de algehele ontkenning. Dit laatste is waar, zelfs wanneer je enige tijd blijft denken, dat het licht is.

Een mens die zichzelf aanvaardt en vanuit die aanvaarding probeert zichzelf waar te maken en dus al datgene wat hij in zichzelf als lichtend en goed erkent ook buiten zich tracht te vinden en te versterken voorkomende dat dit wordt vergeten of uitgewist, doet wijs, leeft juist en zal door de wijze waarop hij leeft in die wereld van licht en schaduw rond hem steeds beter gaan beseffen wat het werkelijke licht is dat ook in hemzelve bestaat. Hij zal daarop dan ook in steeds grotere mate een beroep op durven doen tot hij, al beseft hij nog te leven in een wereld vol schaduwen, innerlijk een wordt met het werkelijke licht waardoor de schaduw geworpen wordt.

Is dit voldoende?

x Wanneer licht en duisternis beiden uit God zijn, waarom zouden wij ons dan tot het licht wenden? Wat voor nut heeft dan al ons streven naar een betere wereld en een beter zelf?

- Indien ik het laatste allereerst mag beantwoorden? Ons streven naar een betere wereld en naat een beter zelf is natuurlijk in zich betrekkelijk zinloos wanneer wij het willen bezien vanuit de eeuwigheid. Dan heeft het geen betekenis.

Aangezien wij echter leven vanuit ons eigen besef in onze voorstelling van de wereld en met onze eigen voorstellingen omtrent eigen leven en zijn, zouden wij volgens mij steeds bezig moeten zijn om de wereld steeds beter te maken. Wat er op neerkomt dat wij het beste dat wij in onszelf kennen of beseffen steeds weer trachten waar te maken. Alleen zouden wij dan gelijktijdig moeten proberen die zaken in onszelf en in de wereld waarmee wij geen vrede kunnen hebben op de achtergrond te dringen zodat wij datgene wat wij in onszelf als juist en begerenswaardig beschouwen beter en vollediger op de voorgrond kunnen stellen.

Ik mag hierbij een aantekening plaatsen? De zin van ons streven ligt in onszelf, niet in de schepping of in een goddelijke wil zonder meer.

Onzeneigiging tot streven lijkt ingelegd te zijn in ons wezen. Anders kan ik mij het voortdurend voorkomen hiervan niet voorstellen.

Maar veel van hetgeen wij goed of verkeerd noemen is, wanneer wij eerlijk zijn, niet werkelijk en blijvend.

Wij streven naar het goede en willen de wereld beter maken omdat wij daarmee in feite een erkenning voor en van onszelf willen afdwingen. Wij proberen onszelf te verbeteren omdat wij geen vrede kunnen hebben met onszelf zoals wij vrezen werkelijk te zijn.

Wij ontvluchten aan de feiten die wij kennen. Volgens mij zou het voor de mens beter zijn, zichzelf te kennen en te aanvaarden zoals hij werkelijk is, met alle goed en kwaad daarin zoals hij meent dit te kennen. Om dan, vanuit zichzelf, te zoeken naar al datgene wat hij goed vindt en dit vanuit zich steeds meer op de voorgrond te brengen, terwijl hij door ontkenning van de belangrijkheid er van er ook in zal slagen de punten die hij voor zich onaanvaardbaar vindt sterker naar de achtergrond te verwijzen.

Want je kunt jezelf niet veranderen omdat je, ook al ben je nu maar een beperkte weerkaatsing van iets wat in de goddelijke werkelijkheid bestaat, toch als geheel tijdloos bent. En dat wil zeggen dat je je uiteindelijke vorm, bestemming en inhoud reeds nu bezit, ook wanneer je dit nu nog niet beseft.

Vergeef mij deze kanttekening die mij echter in dit verband goed aangebracht scheen- **Kommentaar?**

x Zo de ellende van sommige mensen in het eeuwige al geen rol van betekenis speelt, het is nu toch wel zwaar....

- Wanneer anderen die ellende bezien en zich daarmee vereenzelvigen zeker. Voor het ik alleen wanneer men niet uitgaat van zichzelf, maar probeert of wenst datgene te zijn wat men in wezen niet is.

Vele problemen en heel wat lijden komen dus voort uit vergelijkingen die niet zinvol zijn, omdat men eisen stelt of zich voorstellingen maakt van zich en zijn noden die niet geheel terecht zijn. Het merendeel van de ellende blijkt dat voort te komen uit misverstand of beoordelingsfouten.

Laat mij u een voorbeeld geven: Wanneer wij de afrikanen bezien, zo zijn zij als mens ongetwijfeld gelijkwaardig aan elke andere mens. Maar zij kennen een cultuur, hebben een wijze van leven en denken, die afwijkt van hetgeen de nederlander in zich heeft.

Wanneer de nederlander nu het leven van een neger gaat beoordelen aan de hand van eigen gewoonten en de betekenis, die hijzelf toekent aan bepaalde bezittingen, toestanden en mogelijkheden, zo probeert hij die negers aan te passen aan zijn beeld van hoe het leven van een mens in de wereld dient te zijn. Hij beseft kennelijk niet dat hij, wanneer hij zijn inzichten aan de negers zou kunnen overdragen, hen daarmee niet gelukkiger, maar eerder ongelukkiger zou maken.

Vaak is een dergelijke vorm van medegevoel niet terecht. Want geluk ligt in een harmonie die je hebt met de wereld waarin je leeft, niet in de duur van je leven, het bezit dat je hebt of het gevoel de meerdere te zijn van anderen.

Kennelijk vergeet men, dat men alleen op eigen wijze gelukkig kan worden en zijn en zich nooit kan spiegelen aan een toestand van een ander waarvan men de gehele betekenis niet eens kent. Zij die de wereld zo nodig moeten verbeteren zijn volgens mij vooral mensen die geen raad weten met zichzelf.

Het is trouwens kenmerkend voor landen waar men intern nogal wat moeilijkheden heeft, dat men zich meer dan normaal gaat bemoeien met alle "onrecht" en de problemen die men buiten eigen gebied meent te zien.

Mensen die in een bepaalde kring leven zullen heel vaak de onevenwichtigheden in eigen kring wel aanvoelen, maar niet willen aanvaarden. Daarom zoeken zij naar grotere onevenwichtigheden buiten die kring en proberen die op te lossen, dit ter vervanging van eigen onevenwichtigheid, die zij niet willen of kunnen oplossen.

Mogelijk komt dit bij sommigen nogal hard aan, maar daarom is het nog niet minder waar. De mens die zichzelf is en bereid is zichzelf te blijven, is niet aantastbaar door de wereld.

Door jezelf en je daden met al hun konsekventies te aanvaarden kun je veel " leed" en " ellende" eenvoudig overwinnen. Een bekende filosoof merkte eens op: de mens die niet meer vreest te sterven is eerst vrij. Bezien vanuit het voorgaande standpunt zal ook u duidelijk worden dat een groot deel van de ellende, de zorgen, de gevoelens van onvermogen in feite voortkomen uit een onvoldoende kennen en aanvaarden van het eigen ik.

Heel wat mensen brengen lijden - ook voor zich - in de wereld door denkbeelden en daden, die voortkomen uit een ontvluchten aan de eigen innerlijke onevenwichtigheden, die men wel als een soort lijden ervaart, maar niet als bestaand wil erkennen, zodat men elders oorzaken zoekt en die op de duur ook zelf veroorzaakt.

Ik zeg echter niet, dat het altijd en zonder uitzondering bij alle lijden zo zal zijn, wel, dat het de meest voorkomende oorzaak is. Waarna ons nog een punt blijft:

Wanneer wij onszelf aanvaarden zoals wij zijn en ons eigen leven met al wat er in zit - dus niet alleen de feestavond maar ook de kater en niet alleen het snoepje maar ook de kiespijn - en bewust verder streven, wordt de betekenis van lijden en gemis veel minder.

Juist dan echter zien wij dat vele andere mensen niet in staat zijn tot een dergelijke erkenning en aanvaarden en daarom hulp en troost nodig hebben.

Wij zullen dan die anderen die hulp en troost geven, niet omdat zij zonder dit niet zouden kunnen verder leven, maar eenvoudig omdat wij in het besef van eigen beperkt evenwicht met de onevenwichtigheid van die anderen niet werkelijk rustig en gelukkig kunnen zijn.

Dan verandert er iets in onze pogingen de wereld en onszelf beter te maken, want wij gaan uit van hetgeen de ander is en hetgeen wij zelf werkelijk zijn en kunnen. Waarbij nog komt, dat wij dan overal waar raakpunten tussen ons besef en het probleem van de ander bestaan wij wel geneigd zullen zijn tot helpen, maar daaraan geen enkele eis t.a.v. of recht op de ander meer zullen ontnemen.

Wat hopelijk voldoende is.

x Indien wij de mens vragen wie zijt gij, zo zou zijn antwoord moeten luiden: Ik ben oorzaak en gevolg, maar zelfs die oorzaak zou ik weg willen nemen. Enz.

- Indien ik dit tot simpele woorden mag herleiden: mens, zie naar jezelf, ken jezelf en aanvaardt jezelf. Dan zul je de oorzaak van je zijn niet kennen, maar de verbondenheid van alle gevolgen met het wezen dat je bent kunnen erkennen, beleven en aanvaarden. En dan ben je inderdaad aardig ver op weg.

Want wat wij weten is voorbijgaand, maar wat wij diep in ons beseffen is deel van ons wezen en werkt onuitblusbaar in ons, ook wanneer wij wel eens vergeten dat het er is. Voldoende?

x Mogen wij misschien zeggen: wij zijn kinderen van het licht en zullen daarom van nature naar dit licht streven?

- Was dat maar waar. Het klinkt mooi, maar je zoudt beter kunnen zeggen: wij zijn delen van het licht en zullen slechts onszelf kunnen zijn in vereniging met dit licht. Maar ontkennde wat wij zijn verheffen wij ons boven dat, wat voor ons mogelijk is, door het duister te projecteren waarover wij ons vervolgens beklagen.

x Dus geen natuurlijke neiging naar het licht?

- Kijk naar uw wereld. Ik geloof dat er meer neiging bestaat naar de schaduw dan naar het licht, wanneer je het meer materieel beziet en ik vrees dat er bij velen ook geestelijk heel wat meer neiging bestaat zich in de schaduw van de een of andere schijnzekerheid te verbergen dan de eigen onzekerheden te aanvaarden en vandaaruit te zoeken naar het

wezenlijke van het eigen bestaan.

Ik ben dus niet zo geneigd te stellen, dat de neiging naar het licht zonder meer ingeschapen is. Een troost kan ik u echter wel geven: Wij die deel zijn van het licht kunnen gaan door alle schaduwen die wijzelf scheppen, maar uiteindelijk zullen wij toch terug moeten keren tot hetgeen wij werkelijk zijn: deel van het licht, geen wezen daarvan, geen onderdaan er van maar een intrinsiek deel van de totaliteit waaruit ons wezen eens in de tijd is voortgekomen.

x Waar bevinden zich de sferen? Hier op aarde of waar dan ook?

- De sferen bevinden zich overal en nergens: wanneer mijn bewustzijn een bepaalde graad bereikt krijg ik daardoor een beeld van de wereld waartoe ik behoor. Dit is dan de sfeer waarin ik leef.

Dus waar ik ook ben en wat ik ook ben. Dus is deze sfeer voor mij overal. Degene die naast mij leeft en door mij beseft wordt kan echter wel degelijk tot een geheel andere sfeer behoren. Hij beleeft het zijn anders, ziet de wereld anders, beseft anders. Voor hen nu is zijn wereld overal, mijn wereld echter een droom, iets wat voor hem nergens zo aanwezig is.

Een sfeer is een bewustzijnstoestand. Degenen die over de sferen als plaatsen spreken hebben dit beeld ontleend aan de oude griekse denkers die in een poging de loop van de dwaalsterren aan de hemel te verklaren een aantal "kristallijnen sferen" postuleerden. Het hoogste aantal dat ooit gesteld werd in die tijd was naar ik meen 49 (7 x 7)

Maar ook die sferen zijn geen plaatsen, voorstellingen en geen feiten. Dit mag ook voor de geestelijke sferen gelden. Want die sferen zijn in feite toestanden. En een toestand is nu eenmaal geen plaats.

Denk aan een toestand die in jezelf bestaat en daardoor voor jou ook overal elders kenbaar wordt. Misschien is het moeilijk het zo duidelijk genoeg te zeggen. Ik geef enkele voorbeelden.

Twee mensen zitten te kijken naar een film. De eerstr, romantisch van instelling en ijsverkoper van beroep, ondergaat het geheel met enige spanning, weemoed, humor ongeveer zoals dit bedoeld was.

De tweede is van beroep tandarts. Ook hij wordt door het verhaal wel gegrepen. Maar opeens schrikt hij op bij een close up en roept verontwaardigd uit: heeft die even een slechte tandarts? Moet je daar links onder die vullingen eens zien.

De scheiding der wegen komt op het ogenblik dat de kennis van de een wel betrekking heeft op feiten in het beeld en de ander die niet kan beseffen.

Zo gaat het ongeveer met een sfeer. Wanneer wij beiden tot verschillende sferen behoren hebben wij een ander besef. Wanneer wij dan te samen naar een zonsopgang zitten te kijken zegt de ander mogelijk "wat heeft God de natuur toch mooi geschapen" terwijl ik, anders ziende, uit wil roepen "kijk, een engel trekt uit over de aarde". Een dergelijk verschil is het verschillen van sfeer. Het is een innerlijke toestand die voor het beleven en erkennen van alles rond je bepalend is. Voldoende?

x Wanneer iemand over is gegaan wordt hier gemeenlijk toch wel gezegd dat ie in een bepaalde sfeer terecht komt, anders dan anderen...

- Dat is in feite precies dezelfde toestand van geestelijk bestaan. Maar wanneer wij b.v. zeggen dat iemand leeft in een schaduwwereld dan stellen wij in feite daarmee, dat zo iemand nog een deel van zijn eigen werkelijkheid ontkent.

Wanneer wij zeggen dat iemand leeft in zomerland zo bedoelen wij daarmee duidelijk te maken, dat zo iemand nog leeft door de beelden die hij opbouwt en waarneemt.

Wij geven de sfeer dus in feite aan om zo de werkelijkheid waarin

de persoon denkt te leven en dus zijn reactie op het zijn te omschrijven. Daar er echter heel wat entiteiten zijn die nog vormen nodig hebben om hun bestaan uit te drukken en zich van zichzelf en anderen bewust te kunnen zijn spreken wij van zomerland als een gedeeld bewustzijn, waarbij zeer velen hun leven en denken uitdrukken in vormen en voor erkenning eveneens vormen van node denken te hebben. Zodat zij te samen een soort schijnwereld opbouwen, die echter verdwijnt op het ogenblik dat een of meerderen van hen zich bewust worden van het feit dat de vorm illusie is, maar dat de kracht achter de vorm wel degelijk bestaat.

Dit denken, het formuleren van het beseft in zich is bepalend, zowel in duistere als lichtende werelden en zelfs in uw wereld.

Laat mij het zo stellen: Duisternis is de ontkenning van licht, dus erkenning. Weiger je bepaalde aspecten van jezelf te aanvaarden, dan ontken je daarmee tevens alles, wat daarmee verbonden kan zijn in de wereld buiten je zoals je die beleeft en waarneemt.

Gemeenlijk betekent dit dat je steeds meer zaken verwerpt, weigert nog te beseffen, tot je uiteindelijk beperkt bent tot die paar beelden die nog in jezelf leven. Hierdoor ontbreken je alle impulsen die je van node zoudt hebben om tot een verdergaand besef van jezelf, je mogelijkheden of je wereld te komen.

In uw eigen wereld speelt iets dergelijks : uw wereld is materie. Die materie bestaat werkelijk. Zij heeft werkelijke kwaliteiten, onveranderlijke situaties en mogelijkheden. Je kunt dus niet alles door denken, door de geest veranderen, ook al zou je vele dingen wel enigszins kunnen veranderen wanneer je je geestelijk voldoende bewust zoudt zijn van je eigen mogelijkheden en kracht.

Daarom zeggen wij, dat het beeld dat u van uw stoffelijke wereld heeft grotendeels illusie is. Het is voornamelijk opgebouwd uit hetgeen u denkt of geleerd heeft te denken en niet uit feiten en werkelijke en persoonlijke waarneming of ervaring.

Voorbeeld: enige tijd lang was een zekere Miss Twiggy het schoonheids ideaal van vele mensen in het westen. Men liep met zijn schoonheidsgevoel in die dagen vooruit op de tijd, dat ook het laatste vlees van de botten valt. Maar in die zelfde tijd was er in de zuidzee gebieden een andere norm van schoonheid, waarbij een vrouw pas werkelijk mooi wordt genoemd wanneer zij van dikte niet meer in staat is zich goed te bewegen.

Een zuidzee eilander die twiggy zou zien zou bah roepen, maar een westerling zou bij de ontmoeting met een zo dikke vrouw ook bah denken. Met andere woorden: hun waardering en zo hun gevoelens en schoonheidsbegrip zijn geheel verschillend zonder dat de feiten behoeven te veranderen. Zowel Twiggy als de dikkedame kunnen als mens heel mooi of heel lelijk zijn beschouwd volgens de persoonlijkheidskwaliteiten. Maar die worden in dit voorbeeld door beide partijen buiten beschouwing gelaten.

Konklusie: vele gedragingen oordelen en gevoelens worden bepaald door normen die in feite niets veel meer dan illusies zijn. Voldoende?

x Wilt u zover gaan dat u ook tijd en ruimte materiele illusies noemt?

- Wat de sferen betreft wel, daar hier geen materie aanwezig is. Maar in de stof bestaat tijd wel degelijk en ook ruimte: tijd kan gemeten worden aan de hand van verval van elementen danwel aan de weg die een massa aflegt door de ruimte.

Persoonlijk echter heeft het tijdsbesef niet die vaste normen die men daarvoor meent te kennen: Wanneer u niet op de klok kunt kijken zal de tijd voor uw gevoel veel sneller of trager gaan dan volgens de wijzers het geval zou zijn.

Hieruit blijkt reeds, dat tijd voor u grotendeels een relatieve ervaring is waarbij de subjectiviteit van deze ervaring wordt omgezet in

sohijnbaar objectieve normen door het stellen van tijdmeters, waarbij dan de daardoor gegeven aanwijzing als superieur aan het eigen ervaren wordt beschouwd.

Wat ruimte betreft: deze bestaat materieel inderdaad, maar geestelijk niet. U kunt binnen rond 1/10.000 seconde uw besef verplaatsen van b.v. Den Haag naar Washington. Die overgangstijd is in feite alleen het gevolg van de noodzaak de innerlijke impuls van verandering in jezelf vast te leggen. Anders zou die tijd geheel niet bestaan, zo min als voor u de afstand bestaat op het ogenblik, dat uw bewustzijn van punt tot punt wordt verplaatst zonder tussenliggende ruimte te doorlopen.

Wilt u die reis lichamelijk maken dan bent u echter geheel afhankelijk van de wijze, waarop u zich verplaatsen kunt. Kortom, je moet een verschil maken tussen tijd zoals die voor het ik bestaat en de norm, bij afstand tussen materie en besef.

Ruimte bestaat materieel. Zolang er materie bestaat zal er ook een ruimtelijk aspect aan die materie verbonden blijven. Maar de geest die geen materie kent kent ook ruimte niet als werkelijke waarde, maar eerder als begripsinhoud.

x In zomerland is bekend dat mensen zo soms lange tijd onderweg zijn en soms dagenlang reizen ....

- Op het ogenblik dat ik aan afstand denk en tussenliggende ruimte tussen mijn heden en doel stel als bestaand, is dit in zomerland voor mij een werkelijkheid. Ik ervaar dan tijd en ruimte, maar een ander denkt mogelijk aan een andere afstand, een andere snelheid en heeft dus een geheel ander beeld van diezelfde ruimte en daarmee verbonden tijdsverloop.

Je kunt zeggen dat in zomerland de afstand en de ruimte zaken zijn die door mij als gevolg van in mij levende voorstellingen gepostuleerd worden. Wat eenvoudiger is dan u denkt.

x De geest is dus niet aan tijd gebonden. Hoe komt het dan dat u altijd op tijd bent wanneer wij hier zijn?

- Dat is een heel mooie vraag, maar het antwoord is eenvoudig. Wij zijn hier altijd op tijd omdat wij reageren op een signaal dat wij ontvangen. Anders gezegd: wij reageren niet op de klok, maar op een verandering in een bewustzijnstoestand bij iemand met wie wij een contact onderhouden. Deze verandering is voor een deel geestelijk en zo voor ons zonder meer waarneembaar in onze wereld.

x Wanneer je je van al die dingen bewust bent op aarde en je komt in de geestelijke wereld, kun je dan niet verschillende fasen overslaan?

- Zolang je nog denkt dat er fasen zijn kun je die niet overslaan. Maar wanneer je bereid bent het besef zonder meer te aanvaarden en niet probeert daaraan vorm te geven of er een indeling te verbinden zul je in vergelijk tot de meesten die uit de stof overgaan in een veel grotere wereld van vrijheid, erkenning en beweging leven dan die anderen.

Maar dat is een kwestie van uw bewustzijnstoestand en dus niet van de kennis die u bezit. Kennis is niet zonder meer noodzakelijk voor het bereiken van de toestand en het bestaan van de kennis op zich is voor u geen garantie dat die toestand inderdaad bereikt zal worden.

Want ook in de geest geldt dat theorie weinig te betekenen heeft zolang zij niet direkt in een praktische ervaring kan worden omgezet. Waarmede ik u hopelijk niet te zeer teleurgesteld heb. Want je kunt door de kennis om te zetten in de praktijk inderdaad een grotere wereld leren ervaren. Maar daarvoor behoeft je niet eens dood te gaan, want dit is voor de mens ook in de stof reeds mogelijk. Maar ja: wanneer u er in slaagt de theorie om te zetten in de praktijk is het natuurlijk altijd meegenomen, zeker vanuit een menselijk standpunt.

Maar een ieder leeft in zijn eigen wereld, de kracht achter die wereld is en blijft voor een ieder zijn persoonlijk beeld van god of van het zijn.

x   Mag ik het volgende nog stellen? Het is geen willoosheid te willen willen de wil van de alwil waardoor wij allen gedoopt zijn.

-        Een mooie tongbreker. Ik zou het iets simpeler zeggen: Datgene wat ons drijft en hetgeen wij wil noemen - een samenvoeging van onze begeerten en angsten, ook geestelijk - richt ons op datgene waarin wij zonder vrees het zijn en onszelf aanvaarden. Daar wij voortkomen uit de hoogste kracht zal de aanvaarding van deze hoogste kracht schijnbaar ons willen stilleggen maar vormt in wezen de vervulling van het kosmisch zijn en daarmee van de gepostuleerde wil van de godheid.

      Zo zou ik het zeggen. Je kunt natuurlijk wel met klankherhalingen van wil hetzelfde zeggen en het klinkt zelfs heel mooi. Maar het heeft wel een nadeel: men zal zich zozeer af gaan vragen "wat wil hij met al dat willen" dat men inplaats van te beseffen dat hiermede in feite een bepaalde toestand wordt aangeduid. Al dat gewild willen doet de vraag rijzen "wat wil Hij en zal daardoor ongewild iets anders naar voren brengen dan u met de spreuk duidelijk wilde maken.

      En het is toch duidelijk dat wij, wanneer wij ons op dit gebied uiten, in ons de wil dragen om onze uiting aan anderen over te dragen. Een dergelijke overdracht lijkt mij in feite alleen haalbaar wanneer de uitspraak en stelling ook voor de ander zonder al te veel moeite te volgen is.

      Ik heb een vriend, die zich ook bij voortduring aan dergelijke - vergeef mij, het is niet denigrerend bedoeld - woordspelletjes schuldig maakt. Maar zijn doel is dan ook te overbluffen, niet begrepen te worden in de eerste plaats.

      Hij stelde b.v. eens: het ei is een beginnend wezen dat tekenen van het wezen in zich bevat dat reeds was voor het ei was, maar eerst toen het ei er was uit het ei kon komen om zo te beginnen, een ei te produceren.

      Overigens was dit zijn reactie op de vraag wat er nu eerst was, de kip of het ei. In mijn termen is het antwoord eenvoudiger: het ei was er voor de kip omdat voor er kippen waren reeds andere wezens bestonden die zich voortplantten door middels van eieren. En uit een van die eieren kwam als een mutatie de eerste aankomende kip te voorschijn.

      U ziet het, op mijn wijze probeer ik altans duidelijk te zijn en mogelijk heb ik voor u ondertussen nog een raadsel opgelost ook. U moet dan ook niet denken, dat ik u op uw kop wil geven. Ik acht de zin van het gesprokene aanvaardbaar, maar deze inhoud werd niet zodanig geformuleerd dat zij voor mij aanvaardbaar en duidelijk scheen, waarop ik - mogelijk eveneens vergeefs - mijn best heb gedaan om hetzelfde nogmaals en nu op mijn wijze, te uiten.

x   Is de gedachte dat materie werkelijk zou zijn niet in tegenspraak met de stelling dat wij een gebroken werkelijkheid beleven? Want anders komen wij met de uiteindelijke eenheid in de knoop.

-        Vanuit ons standpunt is dat tendele waar: wanneer wij n.l. de vaste waarde van de materie ontkennen blijkt n.l. dat wij, levende op aarde, ons een stoffelijk voertuig op kunnen bouwen op elke plaats waar wij dit wensen en zo anderen, die voor hun begrip contact in de stof nodig hebben, altijd zullen kunnen bereiken. Maar voor bijna alle mensen is dit alleen theorie.

      Daarom kun je beter zeggen: materie is een andere ontwikkeling van energie dan de geest. Beiden hebben elkander nodig, omdat verandering eerst ontstaat door een wisselwerking tussen stof en geest.

      Beiden zijn echter verschillende vormen van de kracht, in een andere binding beiden aanwezig als schaduw van de totaliteit. Doel schijnt te zijn; het vormen van een tweeenheid door het verenigen van het wezen energiematerie enerzijds en het besef energie geest anderzijds.

De versmelting scheidt dan volgens bepaalde stellingen een mogelijkheid tot synthese waardoor de schaduw die door de Ene geworpen wordt ons zijn Wezen kenbaar kan maken.

Maar ja, het is natuurlijk wel eenvoudiger en leuker te stellen dat alles illusie is. Iemand heeft eens gezegd: ik besta, want ik denk. Waarop een ander sprak: weet je wel zeker dat je bestaat omdat je denkt? Er kan wel iemand anders zijn die jou denkt als iemand die denkt dat hij bestaat. En besta je dan nog werkelijk?

Wat alweer neerkomt op een woordenspelletje. Je kunt natuurlijk alles betwijfelen. Maar wij zitten gelukkig met enkele zekerheden: Wij weten dat wij bestaan omdat wij dit bestaan ervaren. Of al wat wij ervaren ook werkelijkheid is zoals wij dit ervaren, weten wij niet.

Of wij "gedacht worden" danwel zelfstandig bestaan kunnen wij niet bewijzen. Maar het is voor ons niet bepaald terzake doende. Zolang wij vanuit ons eigen begrip er zijn, denken handelen en ervaren bestaan wij.

En het is uit deze bewijsbaar aanwezige eigenschappen dat ons besef van eigen ik en onze wereld steeds weer voortkomt. Of de denker ons denkt dan wel ons geschapen heeft als zelfstandig wezen is voor het ik niet zo belangrijk.

Leef zoals je beseft te bestaan en probeer tot een erkenning te komen van al die niet direct aantoonbare waarden, die zich voor jou toch nog als kenbaar kunnen manifesteren.

Naarmate je besef van je werkelijkheid of wereld in je groeit zul je ook beter kunnen beseffen wat je zelf bent. Dan zul je mogelijk eens ook een antwoord kunnen vinden op de vraag of je nu gedacht wordt danwel zelfstandig bestaat.

Maar tot dat ogenblik heeft speculatie geen zin omdat de speculatie op zich geen verandering in de zijnservaring tot stand brengt. Wat naar ik hoop voldoende is.

En daarmee zijn wij naar ik meen door de vragen en commentaren heen.

Vrienden, ik heb uw vragen en opmerkingen ten zeerste op prijs gesteld. Dit is zeker waar, ook van mij uit, ook wanneer ik soms mijn eigen wijze van denken als belangrijker heb beschouwd als belangrijker dan de uwe of geprobeerd heb uw formuleringen te vervolmaken naar mijn gevoel door ze te vangen door andere, welke voor mijn gevoel en voor mijn besef juist waren.

Wij leven in een wereld waarin de werkelijkheid een voortdurend veranderend geheel is, al is onze werkelijkheid dan niet meer dan een schaduw van het onbekende en weten wij alleen, dat die werkelijkheid bestaat door ons soms ervaren van iets wat wij aanduiden als het goddelijke licht.

En zelfs dan blijkt, dat onze kennis van het grote, het bovennatuurlijke uiteindelijk meer een kwestie is van overleveringen en mogelijk van aanvoelen dan een bewijsbaar feit.

Het is duidelijk dat het weerspiegelende licht, voor mij altans, zowel mijn wereld als de uwe en alle andere werelden vormt. Of dit ook voor u zo is, weet ik niet.

Maar dat is ook niet zo belangrijk. Want het lijkt mij niet belangrijk stellingen als zekerheden te aanvaarden voor wij dezen in onszelf ervaren hebben.

Belangrijk is dat wij mogelijkheden overwegen opdat de beperktheid waarmee wij ons eigen bestaan en eigen beperktheid overzien voortdurend minder sterk wordt, de begrenzingen die wij in het begin aantrekken en vooral in het begin optrekken als een verdediging tegen al het andere leren slechten en zo bewuster, rustiger en vollediger deel

leren zijn van een wereld, waarin ook het onbekende een rol speelt.

Ik heb getracht met mijn betoog ook in die richting te werken. Ik ben mij er van bewust, dat een deel van de argumenten u ontgaan zal zijn.

Denk nu niet, dat dit zo belangrijk is. Wat wij gedaan hebben was in feite een oefening in denken en mijnerzijds een poging om een persoonlijke werkelijkheid en een persoonlijk besef van zijn uit te drukken in termen die op aarde mogelijk nog te volgen zijn.

Laat ons blij zijn dat er een werkelijkheid is, ook al is dat dan nu nog onze werkelijkheid. En wanneer deze te beperkt is of mogelijk te begrenst zal de tijd ons wel leren.

Dat zal het proces van leven ons voortdurend aan tonen. Dat komt desnoods later wel eens. Maar reeds nu moeten wij leren onszelf te aanvaarden zoals wij zijn.

Reeds nu moeten wij proberen te leren leven zonder dromen te gebruiken om te ontkomen aan kwaliteiten en eigenschappen die wij in onszelf of de wereld verwerpelijk vinden.

Wij moeten leren leven zonder angst voor onszelf, zonder begeerte naar al het andere wat wij toch nooit zullen kunnen zijn en nimmer buiten onszelf zullen kunnen waarmaken.

Eerst wanneer wij onszelf aanvaardt hebben zullen wij buiten ons in de wereld dingen waar kunnen maken die voor ons en mogelijk ook anderen belangrijk zijn.

Ken jezelf, aanvaardt jezelf, leef jezelf. En probeer dan te beseffen dat zo er al raadselen liggen en blijven bestaan in jezelf - zoals altijd weer het geval blijkt te zijn - dat hier de bron ligt van levenskracht en energie, een bron die wij bij gebrek aan beter licht noemen en in zijn uiting op deze avond het weerspiegelende licht hebben genoemd.

Wanneer alle stemmen zwijgen
wanneer het laatste lichtje dooft
en heel het zijn van de beweging,
van actie zich ook voelt beroofd
zal ik nog zijn, zal ik nog denken
want in mij leeft een werkelijkheid
die niet gebonden is aan sterren
aan licht of aan onsterfelijkheid
ik ben een deel van hem die is
ik ben en ken in mij geen tijd.
Ik ben, besta, dit is mijn wezen
dit is voor mij de werkelijkheid.

En daarmee, vrienden, dank voor uw belangstelling. Ik wens u verder een gezegende avond toe en, wanneer het even kan, iets meer van de innerlijke vreugde waardoor je je eigen bestaan en de wereld rond je wat gemakkelijker kunt aanvaarden.

Tot ziens.

-0-0-0-0-0-0-

d.d. 1 mei 1981

(volledige tekst, vragen soms on-
verstaanbaar.)

delen uit schone woorden op vorige bijeenkomsten

Leef, lach en durf te hopen
op de puinen van dez'tijd
dansen de kinderen van morgen.

uit uw zwaar gedragen zorgen
alle wanhoop toch ten spijt
bloeit de nieuwe wereld open.

Lach, leef, durf te spelen
verandering is werkelijkheid
mooier nog dan alle dromen.

De regenboog heeft vele kleuren
als de zon in water breekt
alsof het licht zich op het lijden
op onbegrip en angsten wreekt.
Het goddelijk licht kent vele kleuren
die spetten door de mensentij
alsof zij u herinneren willen
aan leven als een eeuwigheid.

zeven zachte zoete schapen
poot in poot, net in de rij
dansen samen heel voorzichtig
om de al te hete brei.

duizend ezels, samen zingend
vol van vreugde
schenken hen hun mooiste lied
hunkerend naar beter tijd
maar die brei die geeft men niet.

omgetelde engelenzielen
zweven voort als lichte rei
roepend: dans en zing maar voor jezelf
dan wordt je misschien nog vrij

als schapen dansen, ezels zingen
gaan de jaren snel voorbij
zonder gebeuren, met weinig geuren
ene sleur en enerlei

maar als engelen gaan zingen
en de ezel hoort het lied
wordt hij wijs
en leert te leven
vrij door wolken heen te zweven
maar zo is de ezel niet.

daverdagen, donderdagen
slager dagen, wonder dagen
vreemde woorden, vreemde vragen
vormen voor de al te gragen
nederlaag naar nederlaag
leer ervaren zonder staren
het is wonderdag vandaag

stampende laarzen
hoende woorden
schorre bevelen
vuur in de nacht
zo wordt de mens
die leeft aan de grens
als een bevrijding
de dood gebracht.

kibbelen en kakelen
reputatietjes onttakelen
zondetjes bespreken
samen stajje breken
dat noemt men wel
"gezelligheid"

Mens durf te lachen
je kunt belachelijk zijn
maar staat daarin toch niet alleen?
lach en je bitterheid gaat heen
en leven biedt weer zonneshijn.

(deze citaten uit gemeenlijk lan-
gere schone woorden werden door
mij bewaard - zij het niet in
volledige staat. Zij zijn dan
ook slechts fragmenten.)

ter aanvulling tot een even aantal
bladzijden afgedrukt als aanvul-
ling van een tekst die slechts
17 bladzijden vulde.

K.N.